

Výzvy (nepředmětné)

Na otázku „unde novum?“ nelze odpovědět poukazem na staré, tj. na to, co už bylo a jest; nezbyvá proto, než se pokusit myšlenkově zvládnout možnost, že nové přichází z budoucnosti. To ovšem přináší s sebou nutnost zamítnout takové chápání budoucnosti, které ji považuje za zcela prázdnou, něco jako ona pověstná nepopsaná tabule Lockova. Naopak je třeba budoucnost chápat jako „strukturovanou“, přičemž ovšem v tomto případě pod strukturou nesmíme myslet nic předmětného. Protože musíme nějak onu strukturovanost myslet, ale nemůžeme ji myslet předmětně, musíme sáhnout k něčemu, co má také předmětnou stránku, ale nevyčerpává se jí. A to by mohla být právě ona zmíněná „výzva“: její původ je nepředmětný, přichází totiž z budoucnosti, ale přichází jakoby adresně, k určitému subjektu, který jí tím, že na ni reaguje, propůjčuje první složky zpředmětnění.

(Písek, 030601-6.)